

nistrere, for hvornår kørte man rent faktisk over grænsen? Det kan være vanskeligt at kontrollere.

De 25 km er fastsat bl.a. ud fra, at der skal være tid til at nå at lave sammenkoblingen mellem det forfølgende politi og det politi, der skal overtage. Hertil kommer, at det i praksis kun undtagelsesvis vil blive relevant at benytte Schengenkonventionens regler om grænseoverskridelse uden forudgående tilladelse. Udgangspunktet er jo nemlig, at tysk politi har pligt til og normalt vil have mulighed for at kontakte dansk politi på den anden side af grænsen, således at dansk politi kan være parat til at overtage observationen eller forfølgelsen, såfremt den fortsætter ind på dansk grund. Det er så også tilfældet den omvendte vej.

Til dels i sammenhæng hermed vil jeg også nævne, at den rutinemæssige permanente personkontrols bortfald på de såkaldt indre grænser ikke betyder, at der skal skæres drastisk ned i den faste politimæssige tilstedeværelse i Sønderjylland og på Lolland-Falster, som fru Birthe Rønn Hornbech spurgte om. Der vil også fremover i disse områder være en række særlige grænserelaterede politiopgaver, herunder ikke mindst en målrettet patuljering og kontrol i disse områder.

Grænsekontrollens bortfald, dvs. bortfaldet af den kontrol, der udelukkende sker som følge af grænsepassage, berører således ikke politiets muligheder for overalt i landet, herunder i de grænsenære områder, at udføre bl.a. identitetskontrol og ransagning af mistænkte personers køretøjer i overensstemmelse med retsplejelovgivningens regler.

Jeg vil i øvrigt sige, at nu har det været nævnt, at politiet siger sådan og sådan, ja, der er enkelte politifolk, der siger sådan og sådan. Rigspolitiet er af den opfattelse, at den ordening, vi laver her, er fuldt så god som den grænsekontrol, der foregår efter den gammeldags metode.

Lad mig endelig knytte et par bemærkninger til den videre procedure. Efter undertegnelsen af aftalerne med de nordiske lande i næste uge vil disse aftaler naturligvis skulle ratificeres. I den forbindelse vil regeringen i 1997 fremlægge de nødvendige lovforslag her i Folketinget. Der er redegjort for det i det materiale, der er sendt til Folketinget samt til Retsudvalget og Europaudvalget. Herudover vil der være en række praktiske og administrative forberedelser. Jeg har ved flere lejligheder udtalt, at regeringens mål er at kunne afslutte disse forberedelser

inden årsskiftet 1998-99. De øvrige nordiske lande har samme målsætning. Om de nordiske lande på den baggrund vil kunne indtræde som praktiske deltagere i Schengenarbejdet på dette tidspunkt, vil så afhænge af, om de nuværende Schengenlande for deres vedkommende har tilendebragt deres forberedelser til at optage de nordiske lande, herunder forberedelserne til at koble de nordiske lande til Schengeninformationssystemet. Må jeg i øvrigt gøre den bemærkning, at Schengeninformationssystemet kun får informationer, der er fuldt ud registrerede på den måde, vi registrerer registre i Danmark, og derudover er der tilknyttet en særlig kontrol-enhed, som laves i samarbejde med landene.

Så har der også været rejst spørgsmål om forholdet til Edinburgh-Afgørelsen. Nogle har ment, at det her var i modstrid med Edinburgh-Afgørelsen. Med hensyn til grundloven vil jeg komme ind på det under forespørgselsdebatten, hvis man ikke ønsker det her, for det spørgsmål er jo rejst under forespørgselsdebatten.

Med hensyn til Edinburgh-Afgørelsen vil jeg gerne sige, at Schengensamarbejdet som bekendt ikke er en del af EU og derfor ikke berøres af Edinburgh-Afgørelsen. Alligevel kan der være anledning til at understrege, at rammerne for deltagelse i Schengensamarbejdet er i god harmoni med Edinburgh-Afgørelsens omtale af det politimæssige samarbejde. Det hedder jo nemlig i Edinburgh-Afgørelsen, at Danmark vil deltage fuldt ud i samarbejdet om retlige og indre anliggender, der hviler på et mellemstatsligt grundlag. Det er som sagt det, Schengensamarbejdet gør.

Og det får mig til at sige, at det egentligt er underligt, at partier, der normalt er meget optaget af internationalt samarbejde, og det er venstrefløjspartierne – man kan bedre forstå, at højrefløjspartier er imod det her, men venstrefløjspartier plejer at være for internationalt samarbejde – er imod det her. Her er der tale om et internationalt samarbejde, der er mellemstatsligt uden afgivelse af suverænitet, et samarbejde, der består af alle de nordiske lande og nogle EU-lande, og så går venstrefløjen alligevel imod. Kan man overhovedet forestille sig, at venstrefløjen kunne deltage i internationalt samarbejde, når man går imod et samarbejde, der bygger på det her grundlag?